

HET MENSELIJK VERMOGEN EN ONVERMOGEN

De mens heeft krachtens zijn wezen en kwaliteiten een groot aantal mogelijkheden. Die mogelijkheden ontleent hij niet slechts aan zijn stoffelijk bestaan, maar wel degelijk ook aan zijn geestelijke inhoud, zijn geestelijke achtergronden. De geest n.l. (althans dat deel van de mens dat wij samenvattend als zodanig omschrijven) beheerst voor een groot gedeelte krachten, die gelijk komen aan die der materie en ze soms ook kunnen overtreffen. Opvallend hierbij is de mogelijkheid, die de mens heeft om de kracht te gebruiken tot verdichting van fijne materie en daarmee b.v. voorwerpen te verplaatsen. Denkt u maar eens aan levitatieverschijnselen en apporten. Dit is dus zuiver menselijk vermogen.

Wat kan de mens dan wel en wat kan hij niet op dit terrein?

Wel, de mens kan alles opheffen, waarvan hij zich geen gewichtsvoorstelling maakt. Als u daar een kei ziet liggen en u denkt: Dat is 2 ton, dat kan ik nooit oplichten, dan kunt u het ook niet. Als u zegt: Daar ligt een stuk materie en dat kan ik aan, dan licht u het op als een veertje. Krachten zijn dus wat dit betreft eigenlijk niet meer met menselijke en stoffelijke krachten te vergelijken. Het resultaat is, dat wij hierdoor eigenlijk het scheppend werk over het algemeen niet kunnen doen. Toch is de mens creatief. Hij heeft het vermogen astrale figuren, astrale schillen op te bouwen, dat weten we allemaal. De opbouw van een astrale figuur is in zekere zin scheppend werk, dat door de menselijke voorstelling wordt uitgebeeld of wordt opgebouwd. Maar indien de mens zijn volle vermogens zou kunnen gebruiken, dan zou hij dit ook stoffelijk moeten doen. Hij zou dus van niets iets kunnen maken ofwel: van het ongevormde een vaste en blijvende vorm. Wij horen daarvan bij de magie, waar men o.m. het z.g. schijnoud scheidt, beelden, die eerst heel langzaam vervagen. Alles bij elkaar kan men wel zeggen: Het menselijk vermogen is het totaal van zijn geestelijke kracht plus het totaal van zijn stoffelijk besef. Het menselijke onvermogen is de beperking, die hij aan zijn eigen krachten oplegt door:

Zijn besef;

De wijze, waarop hij vanuit zich de wereld benadert.

Ik heb u reeds gezegd: indien u denkt dat iets mogelijk is, maakt u het mogelijk. Maar er is nog veel meer. Indien u overtuigd bent dat er iets gaat gebeuren, dan preconditioneert u de omgeving om uw gedachten te verwerkelijken, u beheerst ze niet. Op het ogenblik, dat u het bewustzijn van anderen kunt beheersen en dus in staat bent om die anderen ook de overtuiging bij te brengen dat er iets gebeurt, zal het verschijnsel plaatshebben en wel met een kracht in overeenstemming met uw eigen gericht vermogen plus de totale geloofsaanvaarding, voor zover die in de omgeving aanwezig is.

U heeft allen misschien wel eens genezingsdiensten meegemaakt. Een zeer opvallend verschijnsel daarbij is wel, dat men probeert de mensen op te zwepen. Er wordt gepreekt, er wordt gezongen, er worden getuigenissen gegeven, kortom, alles wordt gedaan om de mens in een soort suggestieve roes te brengen. Als die roes er eenmaal is, gaat men pas over tot het eigenlijk genezen. Heel vaak zijn de resultaten heel magertjes. Maar als iemand een voldoende goede suggestor is en zijn invloed op de menigte groot genoeg, dan gebeuren er concrete, reële genezingen. Waaruit we dus weer kunnen concluderen, dat de genezing inderdaad kan worden volbracht en wel niet aan één, maar desnoods aan 10 of 20 mensen gelijktijdig.

Een ander voorbeeld is Lourdes, waar we ook weer zien dat het geloof van de mensen twee uitwerkingen heeft.

Ten eerste zien we de geestelijke verandering. U weet misschien wel wat geestelijke verandering betekent. Het is de mentale benadering van eigen bestaan en eigen lijden. Als die wordt veranderd, krijgen we vanzelf te maken met een geheel andere manier van beleven en daar komen heel veel positieve waarden uit voort.

Ten tweede kennen we ook de z.g. materiële genezingen; en die nemen steeds af. De mens denkt n.l. steeds meer technisch-materialistisch. Naarmate hij meer technisch en

materialistisch denkt, beperkt hij in zijn geloofsaanvaarding en denken de directe inwerking uit de geest. Hij kan het mirakel niet meer verwerken. Het resultaat is, dat het wonder dus steeds meer achterwege blijft.

Dit zijn een paar algemene punten. Willen we echter verder gaan, dan zullen we toch eerst de menselijke psyche moeten nagaan.

In elke mens zijn een aantal onderbewuste angsten. O, dat is niets bijzonders. Dat kan misschien uw angst voor een kat of een hond zijn, of uw angst voor donker, voor bepaalde woorden, bepaalde ideeën, misschien wel voor een politiemans of een boeman. Deze angstassociaties zullen bij u een panische reactie teweeg brengen. Die paniek zal er ook zijn, als er uiterlijk geen aanleiding toe is; en de reflex van de panische reactie met haar totale ongerichte energie zal ook optreden, indien men naar buiten toe die angst althans enigszins weet te beheersen. Als er nu een panische reactie optreedt - onverschillig hoe - zal de mens uit zichzelf het gevreesde waar maken; de angst maakt zichzelf dus waar. En naarmate de paniek (de absolute overgave aan de angst) groter is, zal het gevreesde zich gemakkelijker verwezenlijken.

Heeft men dit gezien, dan staat daar eigenlijk direct tegenover de droom van de mens. Een ieder heeft een bepaalde droom. Die droom zal voor de een misschien een hemel zijn of contact met een hoge geest, voor een ander een lekkere maaltijd; het doet er niet zoveel toe wat het is. De hoofdzaak is, dat het er is. Aangename associaties wekken een overgave aan het aangename. Waar een aangename associatie optreedt, zullen positieve gevolgen optreden. Die positieve gevolgen maak je ook weer waar in en aan jezelf, maar ook als kracht naar buiten. Wij horen in de psychologie nog wel eens van een zichzelf bestraffen, ofwel het schuldgevoel, het schuldcomplex. Wat gebeurt daar? Men doet iets, waarvan men meent of weet dat men het niet mag doen. Dat is op zichzelf normaal en behoeft dus geen schuldcomplex te woken. Maar dit wordt geassocieerd met bepaalde geestelijke of in het "ik" sterk verankerde morele achtergronden. Het resultaat van deze onrust is dus ook te vergelijken met de panische reactie. De innerlijke angst wordt scherp op de voorgrond geschoven. Associaties met deze angst treden meer op en daardoor scheidt de mens voor zichzelf een z.g. reeks ongevallen. Dat is algemeen erkend. Maar waarom zou het dan ook niet omgekeerd kunnen zijn? Als een mens op een gegeven ogenblik het gevoel heeft dat hij goed doet, dan zijn zijn associaties de aangenaamste. Hij brengt dus het prettige, het goede, dat diep verborgen in hem bestaat naar voren. Hij zal die met de wereld verbinden en we krijgen - misschien wel niet scherp gericht maar toch wel continu - een uitstraling van een gunstige werking. Het resultaat is, dat de hele omgeving gunstiger reageert.

De mens heeft dus krachtens het voorgaande - zelfs op grond van zijn psychische instelling en zijn psychologische en eventueel neurotische achtergronden - de mogelijkheid om zijn verhouding tot het milieu tot op zeer grote hoogte te bepalen. De mens maakt hier echter altijd weer een fout: hij neemt n.l. aan, dat hij niet slechts voor zichzelf het milieu en het andere kan bepalen en beïnvloeden, maar dat hij dit voor anderen kan doen. Op het ogenblik, dat ik mijn angsten of mijn gevoelens van goed ga projecteren op een ander, ben ik sterk afhankelijk van de eventueel harmonische waarden; die kan ik niet bepalen. Ik weet niet wat er in die ander voor angsten, begeerten of vreugdeleven. Het resultaat is, dat elke poging om langs deze weg voor de ander het leven te beïnvloeden moet uitlopen op tegenstrijdigheden. Hier houdt het menselijk vermogen op, aangezien de mens niet in staat is zich volledig te vereenzelvigen met zijn naaste. In de psyche vinden we nog meer aspecten die interessant zijn. Wanneer ik aan de wereld gebonden ben, zoals u aan de stoffelijke wereld, dan wordt mijn voorstellingsleven eigenlijk door referenties aan die wereld beheerst. Wat ik zeg, wat ik denk, hoe ik reageer, ach, dat zijn allemaal factoren, die worden bepaald door dat wereldje en door de voorstellingen, die ik ervan heb. Het is b.v. zeer onwaarschijnlijk dat een eskimo, die van een mooi meisje droomt, B.B. voor zich ziet; die ziet wat anders. En het is heel onwaarschijnlijk dat een Chinees, die tot Jezus bidt een joodse jongen aan het kruis ziet hangen; die ziet een Chinees hangen. Eigen milieu bepaalt eigen voorstellingen.

We hebben als mens dus een zeer sterke vormgebondenheid. Zolang wij ons daarvan niet kunnen losmaken, zal onze gevoeligheid beperkt blijven tot hetgeen onmiddellijk in vorm of woord is uit te drukken. Neem deze begrenzing weg en de mens komt als eenheid te staan tussen de aarde en de hemel, tussen de chaos en de absolute vorming. Hij omvat alle fasen. Hij kan alle werelden, alle mogelijke toestanden en sferen betreden. Hij kan naar eigen

believen dwalen in de tijd of buiten de tijd. Hij is volledig capabel om in alle sferen waar te nemen. Dit is een van de menselijke vermogens, die weliswaar weinig worden gebruikt, maar toch voor de geschiedenis van de mensheid erg belangrijk zijn. Want alle grote profeten, alle grote Leraren en Meesters, stichters van godsdiensten, van scholen hebben ergens deze innerlijke visie gehad en hebben getracht op hun wijze - via vele symbolen meestal - deze andere werkelijkheden die zij beleefd hebben, weer te geven en uit te drukken. Het vermogen is er dus, maar het is de mens niet mogelijk gelijktijdig zijn eigen belangrijkheid qua vorm en status in één wereld te handhaven er vrijelijk in te gaan tot andere werelden. Hier is het menselijk voorstellingsvermogen weer de rem.

Gaan we b.v. kijken naar (ik heb daarnet de magie genoemd) de mogelijkheid om anderen te bedwingen, dan moeten we ons ook weer realiseren: wat kunnen wij eigenlijk bedwingen? Een mens kan meestal nog niet eens zichzelf bedwingen. Hoe wil hij dan b.v. grote demonen bezweren? Dat is toch dwaasheid. Wat hij wel kan bedwingen, dat zijn de beelden en voorstellingen, die hij zelf maakt en bezielt. Als je dus een demon oproept, dan roep je niet werkelijk de duivel uit de hel maar je bent in staat om een voorstelling te maken, die tot op zekere hoogte harmonisch is met die kracht in wat u de hel noemt. Het gevolg is, dat u door middel van die vorm contact kunt maken met de demon; en dat geldt voor overgeganen, voor goede geesten evengoed als voor kwade geesten.

U moet eens even nadenken: Hoe kwam Abraham aan zijn zoon? Dat was een kwestie tussen twee engelen (vreemdelingen) en Sarah. Abraham kwam er pas later aan te pas. Met Tobias was dat precies hetzelfde. Tobias worstelde met de engel. Maar dat was werkelijk een echte, ik zou haast zeggen, een knokpartij.

Dit is volkomen reëel. Zolang wij onze contacten met de geest een zo reële vorm kunnen geven, zullen de inwerkingen van die geesten en krachten op onze wereld volkomen concreet en werkelijk zijn. Naarmate wij echter ons beeld vager en minder met de wereld verbonden maken, zullen we misschien wel meer harmonie kunnen bereiken, maar we bereiken gelijktijdig minder directe uitingen in onze wereld, zodat men zou kunnen zeggen. De mens heeft het vermogen om aan delen van geestelijke en goddelijke waarden een zodanige, in zijn werkelijkheid passende vorm en zelfs ook inhoud te geven, dat door de ontstane harmonie de genoemde krachten althans gedeeltelijk in de stoffelijke werkelijkheid onmiddellijk en handelend kunnen optreden. De mens beschikt echter niet over het vermogen vele geesten op deze wijze gelijktijdig te beseffen. Hij is niet in staat het gedetailleerde beeld op te bouwen. Hij is verder niet in staat om uit willekeurige beelden beheersbare harmonieën te wekken. Beeld en kracht zijn dus zeer nauw met elkaar geassocieerd.

Dan zijn er nog een paar dingen, die op een heel ander vlak liggen. Een van de belangrijke dingen in het menselijk leven is wel begrip; als je elkaar kunt begrijpen, kunt aanvoelen. Hoe minder je daartoe in staat bent, hoe meer geïsoleerd je leeft. Nu geef ik graag toe, dat er mensen zijn die met zichzelf zo tevreden zijn dat ze met dit minieme contact met de wereld eigenlijk heel gelukkig zijn. Maar wil je werkelijk in de wereld een probleem oplossen, dan heb je begrip nodig. De Duitser zegt het anders: Je hebt Einfüllungsvermogen; en dat is eigenlijk niets anders dan het vermogen te denken in de termen en waarderingen van een ander.

Er zijn op deze wereld onnoemelijk veel problemen. Deze kunnen niet worden opgelost (menselijk onvermogen), omdat men niet in staat is eigen standpunten en denkbeelden te beschouwen als gelijkwaardig aan de standpunten en denkbeelden van anderen. Aan de andere kant kunnen veel problemen toch een beperkte oplossing vinden (menselijk onvermogen), omdat men - uitgaande van eigen waarden en waarderingen - de waarschijnlijke reacties van anderen wel kan begrijpen. Het menselijk vermogen om als mensheid één te worden kan niet worden vervuld door een overladen "ik"-besef en een te nauw omschreven "ik"-begrip van de doorsnee-mens. Maar omdat het "ik"-begrip niet uitsluit dat men de relatie tussen het "ik" en de of het andere begrijpt is een beperkte oplossing van problemen wel mogelijk. Het menselijk vermogen tot redenering geeft hem o.m. wetenschap en logica; maar zijn vermogen tot redeneren zal nimmer verder gaan dan zijn vermogen tot formuleren. Juist datgene, wat voor de mens belangrijk is, zal hij niet kunnen formuleren en dientengevolge zullen de belangrijkste wetenschappen op aarde niet als zodanig worden erkend.

De mens heeft het vermogen om God te voelen, maar hij kan God niet redelijk omschrijven of bewijzen. Hij kan eeuwige krachten, licht, stralingen aanvoelen en erkennen, maar hij kan hun bestaan nimmer aantonen, omdat hij niet over de termen beschikt, waarin die relaties zouden kunnen worden gemeten en weer gegeven. De bovennatuurlijke wereld, die in het menselijk lot en in het samengaan van mensen en volkeren zo'n grote rol speelt, blijft daardoor altijd het vage, het noodlot. De mens is meester van zijn lot, zodra hij zichzelf kent en de wereld aanvaardt. Hij is slaaf van het noodlot, zolang hij zichzelf erkent in materiële verhoudingen en waarden en weigert aan zijn innerlijke gevoelens en waarden voldoende aandacht te besteden.

Er is nog iets anders. Een mens kan lang leven. Als een mens lang leeft, dan zeggen we dat hij taai is. Maar is dat waar? Er zijn mensen, die beweren dat lang leven voortkomt uit een bepaalde leefwijze. Nu, wat dat betreft, zoudt u dan allemaal schaapherders moeten worden, want onder de schaapherders in de buurt van de Kaukasus worden wel de oudste mensen ter wereld in grote aantallen aangetroffen.

Maar wat moeten we nu denken van de mensen die zo snel verslijten? Nu eventjes heel nuchter geconstateerd: Gezien de mogelijkheden, die er in deze tijd bestaan om direct gevaar voor leven en gezondheid af te weren en die vroeger slachtoffers maakten, zou kunnen worden gezegd dat er geen verlenging van levensduur heeft plaatsgehad. Integendeel, de topleeftijd die nu gemiddeld wordt gehaald, is lager geworden. Omdat de gemiddelde leeftijd is opgetrokken, lijkt het of de verhoudingen gunstiger zijn. Kunt u aanvoelen wat ik ermee bedoel? Nu stel ik: Alle levensprocessen in de mens (en zelfs ook in zijn omgeving bij planten en dieren) worden voor een groot gedeelte beheerst door zijn al dan niet harmonisch zijn. Hoe groter de spanningen, waaronder een mens leeft, des te kleiner zijn mogelijkheid om zijn lichaam op de juiste wijze in stand te houden. Hoe sterker de beheersing van buitenaf plaatsvindt in strijd met eigen verlangen - al dan niet concreet en reëel bereikbaar - zal de slijtage toenemen en zullen er één of meer functies in het menselijk lichaam worden uitgeschakeld, dan wel - ook een mogelijkheid - er zal een algeheel verval optreden.

Ik kan dit illustreren door op te merken, dat op het ogenblik de doorsnee-mens van 60 jaar in vitaliteit verre ten achter staat bij de oude heren van 80 in b.v. de jaren 800 tot 1000. Toen waren er ook mannen van 80, maar die telden heel wat meer mee. Zij hadden heel wat meer energie en veerkracht; ze waren gezonder. Als je dat bekijkt, dan zeg je: De mens heeft dus ook invloed op zijn gezondheid. Harmonie bevordert de gelijkmatige omzettingen van voedingsstoffen, de juiste afscheiding van afvalstoffen en al wat daarbij hoort. Is het dan zo gek om als conclusie hieraan te verbinden:

De mens heeft in zich het vermogen om alleen door zijn uitstraling en zijn gedachten bepaalde chemische reacties te veroorzaken of te vertragen, ja, zelfs te beletten.

Daar de mens hiertoe in staat zou zijn, zou hij een groot gedeelte van hetgeen zich op zijn wereld bevindt, kunnen aanpassen aan zijn directe behoefte. Dat de mens dit niet doet - en dan krijgen we weer dat beroerde onvermogen van de mens - komt voort uit het feit, dat hij zich deze invloed niet kan voorstellen; en zo hij zich die al voorstelt, ze beschouwt als zo ongebruikelijk dat hij haar indirect toch nog als mogelijkheid afwijst. Dat zijn heel typische punten, zoals u zult begrijpen.

Zo staan we ook tegenover God. De mens heeft het vermogen zich een God op te bouwen, die schijnbaar logisch in elkaar zit. De mens heeft niet het vermogen om een logische samenhang tussen mens en God op te bouwen, waarbij geen tegenspraken bestaan tussen de aan God toegekende eigenschappen en de menselijke werkelijkheid.

Dat is iets, waarover theologen maar eens moeten vechten. Een voorbeeld kan ik u ook, geven: Als ik zeg: "Onze God is een liefdevolle God" en ik zeg prompt daar bovenop: "Maar Hij heeft Job alles ontnomen, omdat hij toevallig een weddenschap had met de duivel", dan kan ik alleen maar zeggen: Die God is niet werkelijk een goedertieren en liefdevolle God. Je gaat niet iemand voor je plezier (want daarop komt het neer) eens even alles wat hij heeft ontnemen: zijn vrouw, zijn kinderen, zijn kudde, alles. Zo kan ik heel veel van die verhalen aanhalen. Een God, Die almachtig is, behoef je niet te helpen. Als God zo almachtig is om elke ketterij te straffen, waarom was er dan b.v. een Inquisitie nodig? En als God toch het goede beloont en het kwade bestraft, waarvoor heb je dan een gerechtshof en een gevangenis nodig? Laat God het maar opknappen.

De mensen zijn niet consequent. In relatie tot God is de mens erg inconsequent. En door die inconsequentie betekent zijn Godsvoorstelling voor hem eerder een ballast (iets wat hem remt, wat hem mogelijkheden ontnemt) dan een positieve waarde, een stuwkracht. Toch zou God dat moeten zijn. Indien de mens een beeld van God kan vormen, dat - of het mooi is of niet - past in zijn wereld en dat niet in tegenspraak is met hetgeen hij in zijn wereld zelf ervaart, dan zal deze God het brandpunt kunnen zijn, waarin hij zijn contact met de hoogste wereld en waarde vindt en waaruit hij dus ook de grootste krachten naar zijn eigen wereld kan trekken. Op het ogenblik echter, dat de God in strijdigheden is gehuld, wordt door de strijdige eigenschappen - al dan niet door de mens beseft - de tegenstelling tussen zijn God en diens wereld en de werkelijkheid vergroot. Daar de mens zich aan de werkelijkheid toetst en niet aan een imaginaire wereld in dit verband, mogen wij aannemen dat hij zich, naarmate hij zijn God nauwkeuriger meent te mogen omschrijven van zijn God maar ook van de mogelijkheid hogere krachten te gebruiken steeds verder verwijderd heeft.

Ik heb nog één punt en dan vind ik het voor de inleiding genoeg.

De mens kan tellen. Nu zult u zeggen. Dat is niets bijzonders. Ja toch, een mens kan tellen. Een mens kan rekenen. Een mens kan dus getalsrelaties vaststellen, die zijn gehele stoffelijke wereld kunnen omschrijven. Daar hij zijn materiële wereld in getallen kan weergeven, kan hij elke overeenkomstige geestelijke werking of kracht eveneens in getallen weergeven. Indien er een kennis van de betekenis der getallen bestaat, zullen alle materiële getallen een geestelijke en alle geestelijke getallen ook een materiële betekenis hebben. Zij worden langzaam maar zeker tot een wet, die niet beperkt is tot één sfeer of wereld maar die alle sferen en werelden samenbundelt en zo de praktische mogelijkheden van alle werelden zullen weergeven. Dat is iets heel bijzonders.

De mens beschikt dus over een taal (want eigenlijk moet je het een taal noemen), waarmee hij stoffelijk geestelijke waarden reeds zodanig kan uitdrukken of omschrijven, dat het hem zelfs mogelijk is binnen zijn stoffelijk begrip geestelijke waarden uit te drukken en geestelijke raadselen te ontcijferen. De mens, die dus van deze mathematica het juiste gebruik weet te maken, zal zijn innerlijke wereld, de geestelijke en de stoffelijke wereld gelijkelijk kunnen uitdrukken. Hij zal de harmonieën en disharmonieën in al deze werelden kunnen berekenen. Hij kan zich dus perfect oriënteren.

De mens heeft het vermogen om - zij het beperkt - de werking van alle werelden en sferen, die hij zich kan voorstellen, te berekenen en uit te drukken in stoffelijk hanteerbare verhoudingen. De mens beschikt hiermee echter nog niet over het vermogen zijn belevingen als geheel over te dragen aan de materie of de problemen in hun geestelijke zin stoffelijk volledig juist te stellen. Hij kan slechts de verhoudingen uitdrukken. De problemen zelf blijven echter tot hun eigen wereld behoren.

DISCUSSIE

❖ *Kunt u een voorbeeld geven omtrent het uitdrukken in cijfers of getallen van het gebeuren in het heelal?*

Dat kan ik doen. Ik kan b.v. stellen, dat de materiedichtheids-verhouding een kwadratische reeks is, terwijl de lichtsnelheid haar verhouding in een rechte reeks uitdrukt. Dus: 1, 2, 3, 4. Maar de massatoename is dan: 1, 2, 4, 8, 16, enz.. Daar heeft u dan een heel eenvoudig voorbeeld. Zo zijn er meer van die dingen. Als je spreekt over massa, kun je b.v. zeggen, dat de draaiingsnelheid ofwel de eigen bewegingsnelheid, vermenigvuldigd met de helft van de basissnelheid van een planeet, tot uitkomst geeft een getal, dat overeenstemt met de gemiddelde dichtheid van de massa. Dat is een heel eigenaardige geschiedenis. Alleen zet je er meestal wel een 0 voor; het zijn zoveel cijfers.

Zo zijn er ook geestelijk bepaalde waarden. Als ik b.v. zeg, dat iemand een lotsgetal 8 heeft en dat hij een eigen waarde 7 heeft, dan kan ik daarmee gaan cijferen. Ik kan in de eerste plaats zeggen, dat voor die mens belangrijk zijn: de aspecten 5 (sterke instincten), 6 (de dierlijk-stoffelijke factor), het getal 11 (een erkenning van tegenstellingen, waarin het Goddelijke Zich openbaart), dan nog eens het getal 5 en nog een keer het getal 6. Overheersend in de levensuiting van die mens zullen dus instinctieve en dierlijke waarden zijn.

De persoonlijkheid zal b.v. geschikt zijn voor onbeheerst mediumschap en over het algemeen ook voor zaken, eventueel ook voor politiek. Hij zal zich wel gemakkelijk uitdrukken, maar zal weinig overlegd reageren. Het is misschien vervelend om dit voorbeeld te hanteren, maar het spreekt voor de meeste mensen meer. Als ik b.v. een boer Koekoek zie dan zou ik zeggen: Dit is een figuur, waarin een 5 en een 7 een heel grote rol spelen. De 5 n.l. duidt hier op zijn inspiratieve waarde. De som van 5 en 7 is 12. Zijn Godsgeloof is een openbaring van de drie-eenheid en is zeer belangrijk voor de man. We kunnen dus zeggen: Zijn streven is menselijk; materieel menselijk, niet priesterlijk menselijk. Op die manier kun je dus een karakter uitduiden.

Dan kan ik nog spreken over de stralen. Als ik zeg: Iemand behoort tot de eerste straal, dan geef ik daarmee aan een bepaald levensgebied, waarin hij woont. Als ik zijn eigen getal binnen die straal ken, dan kan ik ook zeggen wat de uitwerking is. In straal 1 zullen we kennis zien. Als het eigen getal 7 is (het grondgetal van de persoonlijkheid), dan zal de werking 8 zijn; we krijgen een theoloog. Maar hebben we de 2^e straal met hetzelfde getal 7, dan krijgen we er een mysticus uit. Dat is nu de eigenaardigheid van de getallenleer.

U kunt daarbij natuurlijk ook uitgaan van de Kabbala. De Kabbala is n.l. niet gebaseerd op de gewone letterwaarde, maar op de klank-letterwaarde van het oud-Hebreeuws. Degenen, die daarmee willen werken, zullen de oude Hebreeuwse geschriften moeten kennen. Zij zullen namen e.d. tot hun oud-Hebreeuws equivalent moeten herleiden om daarmee iets te kunnen doen. Maar met cijfers kun je heel veel doen. Laten we eens een gokje wagen. Geeft u mij de een of andere naam. Geef me maar een voornaam, dat is wel aardig.

❖ *Simon.*

Simon kan worden herleid tot ongeveer de waarde 14. Nu laten we de geboortedatum enz. maar buiten beschouwing. Die spreken natuurlijk ook wel veel mee, maar we kunnen zeggen: Deze Simon is een mens, die zeer sterk op één punt gericht kan leven en denken. In de tweede plaats ligt zijn grootste benadering in een instinctief begrip voor anderen. Zijn werkgebied zal over het algemeen liggen in de richting van bouw of verzorging; beide zijn n.l. mogelijk. Er is altijd een neiging tot structureel werk. De belangrijkste leeftijden zijn waarschijnlijk geweest of zullen zijn: 13, 29, 43 en 64 jaar. (Dat is dan gewoon cijferen). Dat zijn dus jaren, waarin voor dat leven belangrijke dingen zullen gebeuren, belangrijke veranderingen, belangrijke besluiten. Dan kunnen we van zo iemand verder zeggen: Het is iemand, die op zijn tijd nogal driftig kan zijn. Hij zal over het algemeen heel snel enthousiast zijn voor de dingen, een tijd meelopen en ze dan opzij gooien. De talenten liggen dus heel vaak niet zozeer op het gebied van stellen, maar het is wel iemand die goed zal kunnen boekhouden. Kijk, dat heb je nu alleen maar uit een paar getalletjes van een naam.

Zo kan men een grondfiguur nemen en dan gaan werken met de geboortedatum. Die geeft ook weer een bepaald getal, dat wordt vergeleken met het roepnaam-getal; en van dat roepnaam-getal plus het andere getal leidt men dan weer de persoonlijk neigingen af. Dan neemt men de achternaam er nog eens bij. De achternaam kan men ook uitrekenen en die vertelt weer de achtergrond van het geslacht. Door de achtergrond van het geslacht te projecteren tegen de eigen bereiking krijgt men een aardige omschrijving van het levenslot en van de mogelijkheden (de beste kansen op geestelijk terrein b.v.) en men kan dan zeggen: Die persoon heeft ongeveer dit en dat te wachten.

Ik hoop, dat het als voorbeeld voldoende is. We kunnen het natuurlijk niet helemaal gaan uitwerken.

❖ *Maar waarom gaat u uit van het cijfer 14?*

Omdat de letterwaarde van de naam, zoals ik die in gedachten zo snel heb herleid, gezamenlijk het getal 14 oplevert. Het is een optelsommetje.

❖ *De 12e Tarotkaart (de gehangen man) heeft één knie opgetrokken. Is dat een 4? En heeft die 12e kaart ook een betekenis?*

Nee, dat is nu niet direct het cijfer 4. Het is de driehoek. De kaart heet niet alleen maar de "gehangene", maar hij heet ook de "ingewijde." De ingewijde n.l. gaat uit de hemel, dus uit het hogere naar het lagere. Daarom hangt hij ook omgekeerd. Hij is verbonden met de Levensboom, die in de chaos wortelt, maar die aan de andere kant - en dat mogen we ook niet vergeten - reikt tot in de hemelen. Hij hangt aan de boom. Hij is ergens deel van die boom, maar staat er ook los van. Hij kan hem observeren. De houding van de benen geeft aan dat in

zijn besef de oneindigheid wordt uitgebeeld in de Drievuldigheid (de 3 verschillende aspecten van het Goddelijke). Zijn omgekeerde houding, met in sommige kaarten - vooral van de 1^e en 3^e Franse druk van de Tarot - geeft dan verder nog aan, dat hij het getal 9 of het getal 7 hanteert. Het getal 9 is het meest voorkomend. In de z.g. spiegeldruk of 2e druk wordt het getal 9 aangehouden. In de andere drukken blijken er nog wel eens verschillen te zijn. Het is dus kennelijk niet getrokken van één plaat. Men heeft toen die spelen van verscheidene platen getrokken. In de Spaanse kaarten komen die getallen niet voor, maar daar zijn aan de voet van de galg een aantal bloempjes, die gezamenlijk het getal 5 vormen; en daarnaast een aantal z.g. grassprietten, iets langer dan normaal getekend, die het getal 7 geven en zo weer gezamenlijk het getal 12 vormend, aangevende: de 5 volledig ontplooid zintuigen. Dus de volledige werelderkenning en de ontwikkeling van de 7 geestelijke factoren doen de mens de goddelijke oneindigheid beschouwen. Dat alles heeft dus niets met het getal 4 te maken. Men maakt het er wel eens van. Met deze kaarten poogt men eigenlijk de mens vast te leggen, zoals hij is.

De mens nu (misschien kunt u daar "vermogen en onvermogen" uithalen) heeft het vermogen om door te dringen in de hemel; maar als hij mens blijft, is hij een gehangene. Hij is dus gebonden, geketend als het ware en veroordeeld, omdat de hoge waarde, waaruit hij leeft nimmer volledig kan worden uitgedrukt in de wereld, waarin hij zich nog openbaart of waarin hij werkt.

❖ *We kunnen harmonie scheppen in onze omgeving, maar deze harmonie niet op de ander overbrengen. Hoe kunnen wij dan toch een harmonische eenheid scheppen?*

Met anderen? Dat is een moeilijke vraag in dit verband. U bent n.l. niet in staat om van uit uzelf en uw eigen waarde - dat moet u dus goed begrijpen - een harmonie te scheppen, die ook een ander beheerst. U kunt wel een harmonisch milieu scheppen. Een ander, die in dat milieu binnenkomt, zal die harmonie aanvoelen, maar hij zal daar dan op zijn eigen wijze en volgens zijn persoonlijke eigenschappen op reageren. Gaan we nu nog een stap verder, dan zeggen we: Wanneer ik echter mijn medemens erken (dat wordt dan die bekende kwestie van geven en nemen; ik ga erkennen wat voor die ander het belangrijkste is en wat voor mij het belangrijkste is en verder veeg ik de bijkomstigheden a.h.w. van de tafel), dan komt er een wederzijds begrijpen. Omdat ik al ben begonnen met een harmonie in de wereld rond mij zal die harmonie iets kunnen veranderen, maar samen kunnen we nu daarin opgaan. Het belangrijke is dus, dat u a.h.w. een zekere eenheid van denken, van leven en beleven krijgt, terwijl u niet eist dat de ander u volledig erkent of aanvaardt zoals u zelf bent.

Omgekeerd: dat u ook begrijpt, dat u die ander niet boven alles mag stellen, maar dat u een deel daarvan buiten beschouwing moet laten. Met een deel van die andere persoonlijkheid kunt u niets doen. Datgene wat u ervan begrijpt, waarmee u een eenheid krijgt, daar moet u mee samenwerken en daardoor scheidt u dan toch een harmonie. Maar u kunt dus nooit zeggen: Dit is mijn persoonlijke harmonie, mijn sfeer en die leg ik aan een ander op. Ik kan wel zeggen: Ik heb mijn persoonlijke harmonie en sfeer. Ik ben bereid bepaalde delen daarvan te laten vallen, zodat een ander kan deelhebben aan de sfeer, die ik opbouw. Dat is wel mogelijk.

❖ *Het voorstellingsvermogen is heel belangrijk, heb ik begrepen. Maar de kracht Gods, waarmee we werken, kan ik me niet in een vorm voorstellen. Toch moeten we daarmee werken. Hoe werkt dit dan?*

Laten we naar beginnen met een heel eenvoudig voorbeeld. Het is een trucje, dat inderdaad kan worden uitgevoerd. Het is gebaseerd op wat we noemen: gedachtekracht.

U tekent een batterij, een accu b.v.. We tekenen het wel precies, zoals het hoort, zodat u weet wat het betekent. U tekent daar een leiding aan vast met een schakelaartje dat openstaat en hier ook een leidinkje. Op de puntjes van hetgeen u getekend hebt, maakt u nu een heel klein gloeilampje vast. Nu gaat u tegen uzelf zeggen: Dit is een echte batterij (u heeft u dan geen elektriciteit voorgesteld, maar de batterij) en dit is een echte leiding. U trekt het streepje door, de schakelaar is dicht.... en wat gebeurt er? Uw lampje zal een ogenblikje, hoewel meestal erg zwak, gloeien. Er is dus ineens stroom. Maar komt die vandaan? Van u. Uw voorstellingsvermogen had niet de elektrische stroom gevisualiseerd; die nam u als vanzelf sprekend aan: als er een batterij is, dan moet er ook elektrische stroom zijn. U had verder een

leiding gemaakt, waarin dat lampje paste; dus dat lampje moest kunnen branden. En omdat u dat had aangenomen, kwam die elektrische stroom vanzelf.

Nu zult u zeggen: Dat is misschien nog nooit vertoond. Ik kan u vertellen, dat deze proeven meermalen zijn genomen. Het is een van de proeven, waarmee ze een hele tijd bezig zijn geweest in het Rhine-instituut. Het zijn proeven, waarmee men ook in de Sorbonne heeft geëxperimenteerd, die men in verschillende centra in Italië heeft gebruikt en waarmee men zich bovendien eigenaardig genoeg in Californië heeft beziggehouden. Dit zijn dingen, die men heeft onderzocht. Men kan ze niet verklaren, maar het is er. Het bestaat ergens. Indien u de goddelijke kracht actief wilt maken dan kunnen we hier een parallel trekken. U kunt zich de goddelijke kracht niet voorstellen, maar u kunt zich wel iets voorstellen, waaruit ze voortkomt. Stel u mijnentwege een engel voor of een zoeklicht uit de hemel. Dat is de bron van die kracht. Al datgene, wat dan wordt beroerd door de lichtbundel van het zoeklicht of door die engel, ontvangt die kracht. Dat is het beeld, dat in u bestaat. Het feit dat de bron, die u accepteert en waarin voor u dat goddelijk licht aanwezig is, het contact maakt met het doel, waarop u haar wilt richten, doet u a.h.w. automatisch aanvaarden dat die kracht werkzaam is. Zo heeft u dus die kracht ingeschakeld, zonder te weten wat zij is en hoe ze eruit ziet. Zoals bij het proefje, dat ik u heb beschreven, een - zij het zeer geringe - elektrische stroom kon ontstaan in een tekening, waarin ze theoretisch niet kon bestaan, alleen omdat het voorstellings- en associatievermogen van de mens zei, dat dat stroom moest zijn. Is dit verhelderend?

❖ *Ja, maar sterk.*

Nu ik vind het niet zo sterk. U denkt misschien dat ik hier een grapje zit te vertellen. Maar met deze getekende machientjes zijn heel veel proeven genomen. Men heeft b.v. op Oakla (?), een university, dat is weer wat anders dan een universiteit, proeven genomen niet deze getekende machientjes, zelfs met getekende generatoren en weet ik wat nog meer. Het eigenaardige is, dat men tot de conclusie kwam, dat wanneer de leerling voldoende wist wat hij had getekend en niet erover ging nadenken dat het onmogelijk was, dat dan een ingeschakeld reëel deeltje in het schema iets zou doen. Als de leerling dacht "het gaat niet", dan ging het niet meer. En dat er inderdaad - zij het zeer minuscuul - stroompjes zijn vastgesteld van 0,01 ampère bij spanningen van 0,5 - 0,06 volt. Het is niet veel, maar ze waren er. Zo waren meetbaar. Dat heeft men in Californië als een soort technische studie opgenomen, terwijl het Rhine-instituut weer speciaal is uitgegaan van het idee van gedachtekracht en daarbij achtergronden heeft gezocht in verband met de telepathie. Dit zijn dus werkelijk bestaande dingen. Die hoeft u niet van mij te geloven. U kunt ze in de annalen vinden. Nu kunt u zeggen: Het is voor ons eenvoudige mensen sterk naar er zijn zo veel sterke dingen. Heeft u wel eens over een dynamo nagedacht? Dat is sterk. Er is gewoon een magneet. Daarin draait een klosje op een kogellagertje. Onder zit er een knopje aan en er komt stroom uit en dan brandt je fietslamp, als dat ding maar draait. Is dat niet sterk? Maar ja, dat wordt regelmatig gefabriceerd, dat accepteert u. Maar als u hier een lichtknopje omdraait, denkt u eens even na wat er gebeurt. Of als u de televisie of de radio aanzet. Zijn dat geen sterke verhalen? Is iets minder sterk, omdat het regelmatig voorkomt? Helemaal niet. En als u dus daar ook van uitgaat, dan zou ik zeggen: Dit is helemaal geen sterk verhaal. Nee, dit is alleen een verhaal dat uitgaat van niet algemeen gebruikelijke proeven en mogelijkheden.

We vinden iets soortgelijks bij patentmedicijnen. Er zijn patentmedicijnen, die medisch gezien absoluut niet werkzaam zijn en waarvan de mens toch, schijnbaar via een psychische beïnvloeding, heel goede resultaten krijgt. Als men dat nu wil verklaren waardoor; ja, dat ligt aan de vorm van de pilletjes of aan de kleur van de watertjes, de manier waarop ze verpakt zijn, de smaak die ze hebben. Hier gaat dus een suggestie werken en die doet het werk wat men eigenlijk van het medicament zou moeten verwachten. Dat zijn toch krankzinnige dingen! Dat is gewoon. Dat wordt dagelijks aangenomen. Hier in Nederland gaan ze er nu een eind aan maken. Er wordt op den duur zoveel suggestie in capsules verkocht, dat men dat bedenkelijk begon te vinden. Neemt u mij de tirade niet kwalijk. Ik wil alleen maar zeggen: Er zijn heel veel verhalen, die eigenlijk veel sterker zijn, als u er even over nadent.

❖ *Mag ik nog even doorgaan op die lichtbundel of de engel, die u als voorbeeld gaf? Als je dit nu gaat toepassen bij genezend werk of bij genezend werk op afstand, moet je dan jezelf inschakelen als kanaal of kun je uitsluitend die bundel richten op de patiënt?*

Ja, dat ligt aan uzelf.

❖ *Dus het is beide mogelijk?*

Ik probeer het zo duidelijk mogelijk te zeggen. Het gaat erom dat u er een voorstelling van heeft. U bouwt dus in uw gedachten de machine, die de kracht volgens uw idee genereert. Door het bouwen van die voorstelling is de kracht er. Als de voorstelling voldoende is opgebouwd en met die kracht is geassocieerd, dan geeft het verder niet hoe het in elkaar zit. Vooral, omdat men op geestelijk terrein vrij is om zijn eigen symbolen praktisch te kiezen, aangezien niemand tot nu toe alle geestelijke symbolen heeft genormaliseerd, zoals dat b.v. bij elektronica e.d. het geval is.

❖ *Maar wat baat het de mens, als hij bergen verzet en hij lijdt schade aan zijn ziel? Wat is dan het belangrijke van al deze vermogens?*

Het belangrijke van deze vermogens ligt in het waarmaken van jezelf. Dat is natuurlijk een heel grote opdracht. Maar als je dit "schade lijden aan je ziel" bekijkt, dan moet je dat niet kleingeestig gaan doen. Dat moet je niet zien uit een kerkelijk standpunt, of als je bepaalde dingen hoort, zegt of gelooft. Je moet begrijpen, dat je een eigen wezen hebt. Als je dit wezen in het beste dat je er zelf in erkent probeert waar te maken, dan doe je ervaring op. Je wordt bewuster, je ziel groeit; althans voor jou. Je ziel is er natuurlijk wel, maar je wordt je meer bewust van je ziel, je inhoud en mogelijkheden. Op het ogenblik echter dat je zegt: Ja, maar laten we dit of dat nu maar niet doen. Ik voel wel: het zou misschien beter zijn, maar dan heb ik weer alle last van dat gesleep of gezeur, en u doet dat tegen uzelf in, dan lijdt u - wat u noemt - schade aan uw ziel. U gaat dan tegen uzelf in en u scheidt voor uzelf tegenstellingen, die u niet kunt aanvaarden. U gaat dus uw eigen waarde ombuigen. U gaat haar goedpraten en u vervalst eigenlijk uw innerlijk. Dat is schade lijden aan je ziel.

❖ *Dus de vermogens, die je gegeven zijn, moet je ook eigenlijk gebruiken.*

Ja, natuurlijk. Je moet de vermogens, die je gegeven zijn, gebruiken zolang je erkent, dat je daarmee iets kunt doen wat voor jouw idee aanvaardbaar of goed is. Op het ogenblik dat je zegt: Ja, maar dat is verkeerd, komt er een strijdigheid. Het hoeft niet verkeerd te zijn, helemaal niet. Maar als je dat voelt kom je met jezelf in strijd. Je moet dus uitgaan van het standpunt: ik doe datgene, wat ik na eerlijk beraad als goed heb erkend. Maar dan gebruik ik daarbij alle mogelijkheden en alle middelen waarover ik beschik. Dan maak ik ook helemaal geen uitzondering voor iets, wat gemakkelijker zou zijn om het anders te doen e.d.. Dat moet ik dan terzijde leggen. Het gaat niet om winst of verlies. Je kunt wat mij betreft op die manier een miljoen verdienen, dat geeft niet. Maar als je dat miljoen verdient om het miljoen (dus de daad stelt om het miljoen en niet om jezelf waar te maken), dan heb je grote kans dat het houden van het miljoen je verder alles onmogelijk maakt.

❖ *Ja, het gaat niet om de daad, maar om de mentaliteit.*

Natuurlijk. Dat is met heel veel dingen zo. Mag ik er een paar shockers tussen gooien? Laten we nu eens dit geval nemen: Twee mensen hebben elkaar lief. Ze trouwen niet, ze gaan samenwonen. Twee mensen vinden het gemakkelijker om samen te leven en trouwen daarom. Wie heeft nu eigenlijk het best gehandeld? Dat weet u allemaal: degene, die geen eisen heeft gesteld, maar zichzelf heeft waargemaakt. De ander, die genoeg nam met minder, omdat het gemakkelijker was, heeft zichzelf van iets beroofd; die heeft zich verkocht. Wat dus inhoudt, dat een getrouwde vrouw onder bepaalde omstandigheden meer een prostituee kan zijn dan een prostituee. Dat is misschien niet prettig om te horen, maar het is zo.

Als iemand gelooft in God en hij verkondigt dat, dan is dat schitterend, of je nu bij een kerk hoort of niet. Maar als iemand heeft geleerd om op een bepaalde manier in God te geloven en er een beroep van maakt om dit zo te verkondigen, zonder dat hij het innerlijk als een voortdurende waarheid beleeft, dan is zo iemand nog erger dan een geestelijke prostituee; dat is iemand die leugens vertelt. Je mag wel iets vertellen wat niet waar is, als je het maar eerlijk gelooft. Als je echter de waarheid vertelt en je gelooft er zelf niet aan, dan ben je een groot leugenaar, ook al is het de waarheid. Een groot gedeelte van de wereld van vandaag is dus eigenlijk opgebouwd op totaal verkeerde normen. Men zegt b.v.: Ja, ik heb wel het goede op het oog, maar ja, we moeten het toch een beetje geleidelijk doen.

Dat is zo echt Peer Gynt-achtig: Die grosse Krumme, immer d'rum, herum, immer d'um herum. Die mensen denken, dat als ze het maar goed bedoelen, ze dan voor zichzelf en uit zichzelf wel mogen liegen, laten we het maar zo zeggen. En dat ze dus dingen mogen doen, zoals ze het gemakkelijkst zijn en niet zoals ze voelen dat ze juist zijn. Die mensen gaan er zo

vaak omheen, dat zo op den duur niet anders neer kunnen doen dan in kringetjes lopen. Dat voorbeeld kunt u zien in de politiek. Er zijn mensen, die zeggen: We hebben een bepaald ideaal; dat gaan we uitdragen. Schitterend, daar geloven ze in. Maar er zijn problemen blijven liggen. Als wij die problemen nu eerst moeten oplossen, dan zullen de mensen denken dat wij niets doen aan onze belofte, dus wij laten die problemen maar even rusten. Ja, ja, en dan zit je er op een gegeven moment voor à la Cals. Dan ben je er teveel omheen gelopen en kun je niets anders meer dan verloothenen wat je innerlijk toch als het goede erkent; en dat is een grote ellende.

Het is dus zo: Indien je innerlijk iets als juist voelt (niet als het gemakkelijkst of als het aardigst) en je maakt dat waar, dan heb je altijd goed gehandeld; dan heb je gewonnen aan je ziel. Op het ogenblik, dat je denkt. Ach, wat kan het mij ook schelen, het is wel zo gezellig of wel zo gemakkelijk, nou ja, dan lijdt je schade aan je ziel. Dan ontga je dus allerhande innerlijke erkenningen, doordat je en strijd scheidt tussen wat je doet en wat je bent.

❖ *In hoeverre heeft het karma nu invloed op het vermogen of onvermogen van de mens? Jezus b.v. had zich toch gemakkelijk zelf van het kruis kunnen halen. Dat heeft hij niet gedaan, want hij moest iets afwerken. Dat is een soort karma. Moest hij dat of wilde hij dat? Dat is een groot verschil.*

Weet u wat karma is? Dat is de uitvlucht van de mensen, die haar gebruiken, als ze stomiteiten begaan, die ze op een andere manier niet kunnen goedpraten, want dan geven ze er zo nog een lekker geestelijk tintje aan. Dan zeggen ze: Ja, maar het was ons noodlot. Dat noodlot wordt dan zelfs gevierd in vele bedden en bij vele begrafenissen. Het moest zo zijn. Moest het werkelijk zo zijn? Nee. Zeker, men is enigszins gepreconditioneerd. Dat geef ik graag toe. Maar potverdikkie, omdat je blaren onder je hielen hebt, kun je nog wel lopen (dat moet u de mensen van de 4-daagse dadelijk maar eens vragen). En degene, die zegt: "karma", zegt: Ik heb een blaar onder mijn hiel gekregen. Dat is dus het noodlot, dat zegt dat ik niet verder kan, of dat ik pijn moet lijden. Terwijl een verstandig mens zegt: Waar is de blarendokter? Begrijpt u, daar ligt het verschil. Karma preconditioneert dus wel in een bepaalde richting, maar laat u volledig vrij om volgens die conditionering te reageren. De reactie is uw eigene. Wanneer wij dus het karma, het noodlot, gaan gebruiken als een uitvlucht om datgene te ontlopen, wat wij innerlijk misschien als juist gevoelen, dan lijden we wederom - het spijt me, dat ik het moet zeggen - schade aan onze ziel. Als we begrijpen dat alles wat ons uit het verleden tegemoet stroomt in het heden, wat de eigenschappen, die we in het verleden misschien hebben verworven, in het heden betekenen en we doen daarmee het beste wat wij kunnen, naar ons beste weten en begrip, dan hebben we winst. Maar je kunt nooit winst maken t.a.v. je ziel, om het zo eens te zeggen, als je niet bereid bent om zelfstandig, naar eigen aansprakelijkheid en beste begrip te reageren in de omstandigheden. Een hele predicatie. Ik hoop niet, dat ik vele karmisch aangelegde dames en heren heb beledigd. Maar laten we alstublieft realistisch blijven. Het is heel aardig om karma te roepen, maar over het algemeen betekent dat karma alleen maar: ik voel wel dat het anders zou moeten, maar het is zo leuk zo.

❖ *Nou, het is meestal niet leuk.*

Nee, natuurlijk niet. Maar je zou het toch niet anders willen. Je moet het zo dan toch maar aanvaarden. Je moet het maar op zijn beloop laten. Dat is het. Ik ben ziek. Dat is karma. Mensen, kinderen, dat is helemaal geen karma. Misschien een stomiteit. Misschien eigenzinnigheid, misschien innerlijke onrust. Het is misschien doodgewoon een niet uitkijken in je omgeving. Ja, wat maak je ervan? Maak je het erg of maak je het steeds minder erg? Dat ligt aan jezelf. Dat is niet het karma dat het doet. Je hebt omstandigheden, reageer er dan zelf op en praat er niet over dat dat karma is, dat het noodlot is. Als voorstander van karma begrijpt u dat misschien beter als ik het op de christelijke toer draai: Het is Gods wil en daaraan hebben wij ons te onderwerpen. Ik zou haast zeggen: Wanneer een zeker iemand teveel bruine bonen heeft gegeten en daardoor de mis veel sneller moet opdragen dan voor de waardigheid daarvan eigenlijk geschikt is, dan zegt hij niet: Ik moet de volgende keer wachten met bonen eten, tot de mis voorbij is. Neen, dan zegt hij: Het is Gods wil, wij moeten ons onderwerpen.

Nu lacht u. U begrijpt het dus. Maar is dat niet precies dezelfde uitvlucht als karma? Ik heb geprobeerd te grijpen naar iets, wat gezien uw eigen ervaring, zou kunnen aanslaan.

❖ *Maar de wet van oorzaak-en-gevolg is toch waar?*

Die is absoluut waar. Er is een wet van oorzaak-en-gevolg. Luistert u: Er is een oorzaak. Ik rijd langs een weg. Dat is oorzaak voor het feit, dat ik een agent bereik. Dat ik de agent bereik, is dus het gevolg van het feit, dat ik me op de weg bevind. Nu sta ik voor die agent. Ik kan kiezen: ik kan stoppen, zoals hij me vraagt te doen, ik kan doorrijden, ik kan uit mijn auto stappen en hem een dreun geven. Ik heb dus vele mogelijkheden. Rijd ik door, dan komt er misschien een opsporingsverzoek. Stop ik netjes en mijn papieren zijn niet in orde, dan kost het me geld. Geef ik hem een opdoffer, dan heb ik kans dat men zegt dat ik een Provo ben. Maar de grootste kans is wel, dat ik ten slotte word gearresteerd, alles deftig en netjes, en dat ik slechts in een achterkamertje tot het besef kom, dat de zonde der gewelddadigheid haar eigen gevolgen met zich brengt. Ik heb dus meer mogelijkheden. De oorzaak ligt in de ontmoeting met de agent. Maar de gevolgen heb ik zelf bepaald. Oorzaak-en-gevolg is een wet. Maar elke oorzaak bergt in zich de mogelijkheid tot vele gevolgen, waarvan we over het algemeen er maar één kunnen verwerkelijken. Aangezien het keuze-element aanwezig is, moeten we dus ook zeggen dat onze persoonlijke invloed op het gebeuren zeer groot blijft.

❖ *Er is wel eens gezegd bij zo'n keuzemogelijkheid: één ding kies je en doe je. Maar dan zijn in de geestelijke wereld alle andere mogelijkheden verwezenlijkt en leven ook verder.*

Dat heeft u niet helemaal juist begrepen. Om de stelling terug te brengen tot wat zo is: het is de stelling der parallel-werelden. Die stelling zegt: Uit elke oorzaak komen alle mogelijke gevolgen voort, die op zichzelf oorzaak worden en wederom alle mogelijke gevolgen uit zich voortbrengen. Daar in één wereld één oorzaak slechts één gevolg kan hebben, zullen er dus bij elk keuzepunt een aantal licht differente werelden ontstaan, die zich steeds verder vertakken, tot het totaal der mogelijkheden overal volledig aanwezig is, ofschoon slechts een deel daarvan noodzakelijkerwijs zal worden beleefd, terwijl een groot gedeelte daarvan niet wordt beleefd. Maar door een tijdig overschakelen op een andere oorzaak-en-gevolg-lijn, (wat op periodieke momenten mogelijk is in de z.g. tijdsmodulen) zal men een totale wijziging van oorzaak en gevolg kunnen ondergaan, mits men in het gekozen gevolgpunt een onmiddellijke verandering van waarde kan accepteren.

❖ *Wat bedoelt u met werelden?*

Dat is heel eenvoudig: als ik hier een broodje heb, dan kan ik het eten of niet eten. Nu ontstaat er hier een wereld, waarin ik het niet gegeten heb en dáár één, waarin ik het wel gegeten heb. Verder zijn ze volledig identiek. Hier heb ik het broodje nog, daar heb ik het niet meer. Nu heb ik het broodje op en ik krijg honger in deze wereld en ik krijg honger in die wereld; dat is weer gelijk. Maar hier kan ik de honger stillen, want ik heb het broodje nog; daar blijf ik hongerig. Zo ontstaan twee werelden, die z.g. parallel lopen, waarin door die honger alleen andere contacten met mensen kunnen ontstaan, andere gevolgen, andere keuze van omgeving. Dezelfde persoonlijkheden zijn aanwezig.

Nu stellen we, dat deze werelden als geheel een voorstellingsbeeld zijn gelijk aan uw eigen wereld, maar in details verschillend. Laten we zeggen: er kan een wereld zijn, waarin deze zelfde rede wordt uitgesproken in een zaal met 500 man; er kan er één zijn waar slechts twee mensen aanwezig; het kan er ook één zijn waar u aanwezig bent, maar waar een bepaald element (een vraag of een antwoord) anders is. Dan spreken we elk van deze situaties als "wereld" aan. Er zit daar nog veel meer aan vast, want we zeggen: ofschoon het contact het beeld van een gemeenschappelijke wereld kan veroorzaken, is het mogelijk dat de entiteiten (dus ook in uw eigen stoffelijke wereld) in verschillende oorzaak-en-gevolg-werelden leven, zodat de waardering van hetgeen bestaat en geschiedt voor hen verschillend is en hun keuze noodzakelijkerwijze op een andere manier gericht en eventueel beperkt zal zijn. Kunt u meekomen?

❖ *Ik kan wel meekomen, maar ik het me niet voorstellen.*

Misschien kunt u het zich dan zo voorstellen: We maken een tekenfilm. We tekenen 20 keer dezelfde scène met één detail verschillend. Nu komt degene, die de achtergronden gaat bekijken en hij zegt: Kijk, de hoofdpersoon zetten we in deze scène met die details. Dan lassen we het in en wordt het een deel van de film, van het leven van de tekenfilmfiguur. Maar ik had voor even veel geld een andere keuze kunnen doen, een ander detail erin kunnen zetten. Maar wanneer dat detail verder een rol speelt, betekent het dat de film anders verloopt. Daar komt het op neer.

Dan geloof ik, dat we nu zo langzamerhand aan een slotrede moeten beginnen.

Wanneer we het hebben over de mogelijkheden en onmogelijkheden van de mens, dan zien we dat hier al direct geïllustreerd: ik kan een bepaald beeld wel volgen, maar ik kan het niet begrijpen. Wij kunnen bepaalde dingen verstandelijk aanvaarden, maar we kunnen ze gevoelsmatig niet verwerken. Een mens is in zichzelf een strijdig wezen; en naar gelang de wereld, die hij primair stelt, zullen dingen dus voor hem mogelijk of onmogelijk heten, zal hij bepaalde dingen als vreugde zien of als smart. Zijn leven wordt bepaald door zijn keuze; en in deze keuze zal hij beperkt zijn door zijn persoonlijkheid.

De mens heeft enorme vermogens op allerhande terrein. Hij is niet zo'n eenvoudig wat stupide tweebenig wezen dat alleen maar op aarde rondloopt. De mens is een deel van het goddelijk Besef dat in alle sferen zijn eigen verwantschap heeft, zijn eigen bestaan kent. Het is een wezen, dat niet alleen maar het besef van enkele jaren met zich draagt, maar vaak van ongetelde eeuwen aards bestaan en zelfs ongetelde aeonen geestelijke bestaan. De vermogens van de mens zijn dus eigenlijk deze totaliteit. Alle krachten, alle besef, dat daarin voor hen verborgen is, zou hij moeten kunnen gebruiken, maar hij is mens in een bepaalde vorm.

Hij leeft in een wereld; en die wereld heeft haar eigen regels, eigen wetten en eigen illusies. Die wereld kent stellingen en methoden van overtuiging; en hierdoor wordt de mens beperkt in het gebruik van zijn vermogens. Hij wordt a.h.w. impotent op bepaald terrein. Hij kan niet meer volledig vrij beleven of volledig vrij denken. Zijn spreken wordt gebonden aan allerhande formalismen. Zijn streven wordt niet georiënteerd op de in het "ik" juist gevoelde wijze van werken, maar op een methodiek die buiten hen is geschapen. Hoe meer de mens in de gemeenschap opgaat, des te minder kan hij zijn werkelijke vermogens gebruiken. Het is altijd de eenling, de opstandeling, die de grootste vermogens heeft. Zien wij die opstandeling dan later fatsoenlijk worden (dus in een soort maatschappelijk gareel lopen), dan merken wij dat hij systemen gaat bedenken en wetenschappelijk gaat doen. We zien ook, dat plotseling zijn élan, zijn vuur, de vernieuwende waarden, die in hem leefden verloren gaan. Zodra wij een bepaald deel van ons leven fixeren, maken wij het onmogelijk de potentiële vermogens, die in ons schuilen, verder te ontwikkelen. Als mens kunnen we bepaalde sferen betreden. Wanneer we vrij willen zijn om die sferen te betreden, zullen we ze echter in onszelf moeten erkennen. Zodra we ze zoeken aan de hand van voorstellingen, handboeken of zelfs bepaalde oefeningen die buiten ons worden gegeven, is de mogelijkheid tot bereiken geringer geworden en niet beter.

De kern van alles is gelegen in het ego. Dit "ik" is deel van God. Of beter gezegd: God heeft een deel van Zichzelf in dit ego gemanifesteerd. Het is de band met deze God (niet de beperking van het ego), die bepalend is voor de mogelijkheden. Oneindige krachten uit het Al staan tot je beschikking. Je kunt wonderen doen, maar dan moet je er eerst zelf in kunnen geloven; dan moet je ze kunnen leven.

Je kunt uittreden naar elke wereld en elke sfeer, maar dan moet je dit eerst volledig kunnen leven, het kunnen waarmaken, het voelen als een absolute zekerheid.

Je kunt werken met alle krachten en Hiërarchieën, indien je er harmonisch mee bent, zijn ze krachten die tot je beschikking staan, maar dan moet je eerst jezelf daarmee één voelen. Dan moet je eerst de kracht vinden in jezelf om het contact te maken.

Soms doen die grote geestelijke mogelijkheden mij denken aan een kruitmijn. U weet wel, zo'n grote pot met kruit, die met een daverende klap kan exploderen of die misschien als een stuk vuurwerk, een raket, de hemel kan instormen. Maar er is een lont nodig. Die kleine lont zijn we zelf; dat is ons persoonlijk denken, ons persoonlijk vermogen. Indien we niet in staat zijn dat beetje vuur, dat ons bereikt door te geven, dan zal die enorme explosie van kracht altijd uitblijven; dan blijft het leven nuchter, leeg en klein. Niet omdat je niet over de mogelijkheden beschikt of omdat je de vermogens niet hebt, maar door je eigen onvermogen het licht datgene wat je innerlijk beroert, door te geven voor wat het is aan waarlijk goddelijk Licht, aan waarlijk Goddelijke Kracht. Een kracht, die niet beperkt kan en mag blijven tot je eigen kleine wereldje, die niet alleen maar onderworpen is aan je eigen oordeel, maar die in een volledige aanvaarding als goed a.h.w. in het Goddelijke wordt gelanceerd en die daar de enorme reflex geeft, waardoor je dus waarlijk de kracht, die in het ego ligt, kenmerkend maakt. Dat is eigenlijk de dramatiek van het menselijk leven.

Als je jong bent, voel je dat je werelden kunt overwinnen. Maar je wilt die wereld niet overwinnen, zoals je zelf bent. Nee, je wilt dat doen volgens de regels van de ouderen en van de maatschappij. Je wilt de wereld vernieuwen; maar je wilt bij die vernieuwing uitgaan van datgene, wat er al is, Je hebt het gevoel dat je sterk bent en groot. Je hebt het gevoel dat dadelijk de hele wereld aan je voeten zal liggen; dat jij de grote architect, uitvinder, staatsman of prediker kunt zijn; dat jij die wereld iets te zeggen hebt, dat je iets zult nalaten; dat je stempel zult drukken op die wereld. Je hebt dat gevoel, omdat het waar is.

In elk van ons schuilt ergens een verlosser. In elk van ons schuilt een profeet. In elk van ons is ergens het leven, dat wat we de H. Geest noemen, de goddelijke openbaring op aarde. En dan.... als je het leven met die verwachting, dan vergeet je dat je de middelen moet gebruiken die bij die kracht behoren.

Dan droom je nog wel van de vernieuwing, maar als iets dat later zal komen; niet iets wat je nu moet voorbereiden, dat je nu moet zeggen al lacht iedereen erom, al zal iedereen je erom bespotten. Nee, dan wacht je tot later. Je stelt het uit. En als je het eenmaal hebt uitgesteld en met andere waarden werkt dan is de kracht teloor gegaan, dan ben je afgesloten van die oneindigheid en blijft er een trage sleur over, waar in een enkel ogenblik een flard van een dagdroom terugkomt en verder niets. Een leven, dat ergens hopeloos wordt. Een leven, waarin je genoeg komt met de kruimels, die van de tafel der rijken vallen, omdat je de moed niet hebt - of niet hebt gehad - je zelf aan tafel te zetten: het onvermogen van de mens te begrijpen dat zijn innerlijk, zijn eigen "ik" de eerste en de meest belangrijke maatstaf is en dat de verwezenlijking van zijn innerlijk wezen, zijn innerlijke waarheid belangrijker is dan al het andere.

Dat is de bron van alle onvermogen. Want nogmaals, de mens is deel van God. God leeft in de mens, en als zodanig is de oneindigheid en alle kracht daarin aanwezig: het vermogen waaruit je kunt putten. Maar je kunt slechts putten voor zover je zelf, bewust en waar volgens je eigen wezen, aanvaardt.